

prism

ปริศนา เรือในอาร์คปิดตาย

อาร์โอะ ยูกิ เซียน

ธัญญ์ พลแสน แปล

方舟

คดีฆาตกรรมต่อเนื่องในปราสาทใต้ดินที่ใกล้จะจมน้ำ
หนทางเดียวที่จะรอดคือต้องสังเวยหนึ่งชีวิต
แล้วใครกันที่ “สมควรตาย”

prism

ปริศนาเรือโนอาห์ปิดตาย 方舟

ฮารุโอะ ยูกิ
เขียน

ธัญญะ พลแสน
แปล

“เมื่อกลับถึงห้อง ผมเสียบหูฟังข้างเดียวแล้วฟังเพลงไปเรื่อยเรื่อย
ข้างกันเป็นโซฟาโรที่นั่นชั้นเข้า
อ่านหนังสือเล่มเล็กบนที่นอนเหมือนเมื่อเช้า
ดูเหมือนจะเป็นบันทึกท่องเที่ยวต่างแดน”
- ฮารุโอะ ยูกิ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ปริศนาเรือโนอาห์ปิดตาย 方舟

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

Hakobune © 2022 Haruo Yuuki. All rights reserved.
First published in Japan in 2022 by Kodansha Ltd., Tokyo.
Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดผูกเอาเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7523-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เขต • กรรมการผู้จัดการ ภูษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดอง จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ ชนมณ วังทิพย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรมปกและออกแบบปกเล่ม วรรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร, จิรณีย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร พชร เรืองฉาย, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

คำแนะนำนักพิภพ

เคยจินตนาการไหมว่าความตายรูปแบบไหนที่น่ากลัวที่สุด

การฆาตกรรมอย่างเหี้ยมโหด ภัยพิบัติ หรือความป่วยไข้ที่ทำให้วาระสุดท้ายเต็มไปด้วยความทรมาน...

ถ้ายังคิดคำตอบไม่ออก เราขอให้คุณลองจินตนาการถึงความตายอีกรูปแบบหนึ่ง ความตายที่คืบคลานเข้ามาหาคุณที่ถูกขังไว้คนเดียวในห้องปิดตายมิดมิดอันเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่ใต้ดิน พร้อมน้ำที่ไหลซึมเข้ามาและเพิ่มระดับสูงขึ้นเรื่อยๆ ไม่อาจล่วงรู้วันคืน ไม่อาจคาดคะเนเวลาที่ความทรมานจะสิ้นสุด

พวกเขาทั้งหมดใน*ปริศนาเรือโนอาห์*ปิดตาย ล้วนหวาดกลัวความตายเช่นนี้ และนี่คือจุดเริ่มต้นที่นำไปสู่ความตายที่น่าสยดสยองไม่แพ้กันครั้งแล้วครั้งเล่า ตราบใดที่ยังหาตัวคนร้ายไม่ได้ ตราบใดที่ไม่เจอ ‘ผู้ถูกเลือก’ ที่จะแลกชีวิตเพื่อปลดกลไกภายในปราการใต้ดินชื่อว่า ‘เรือโนอาห์’ ให้พวกเขาได้ออกไป

เราขอแนะนำให้คุณสูดหายใจรับอากาศบริสุทธิ์เข้าไป
ให้เต็มปอดก่อนเริ่มอ่านหน้าถัดไป เพราะจากนี้ความอึดอัด
ความทรมาน ความไม่ไว้วางใจ และการตลบหลังที่ร้ายกาจ
อย่างน่าเหลือเชื่อจะอยู่กับคุณไปจนถึงหน้าสุดท้าย
จนกว่าปรากฏจะได้ดินนี้จะจมอยู่ใต้น้ำ...

prism

คำนำผู้แปล

คนสองกลุ่มรวมสิบคนบังเอิญติดอยู่ในถ้ำใต้ดินที่สร้างไว้ประหนึ่งเรือโนอาห์ ถ้ำแห่งนี้มีกลไกบางอย่าง หากจะออกจากถ้ำ ต้องมีผู้เสียสละยอมติดอยู่ข้างในเพื่อปลดกลไกให้คนที่เหลือรอดออกไปได้

ปัญหาคือจะตกลงกันอย่างไร ใครควรเป็นผู้เสียสละระหว่างนั้นเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้น ทั้งหมดต้องหาตัวคนร้ายให้ได้ เพื่อบีบให้คนร้ายยอมเสียสละตัวเองเป็นเครื่องสังเวยให้ทุกคนออกไปจากถ้ำ ก่อนที่น้ำจะท่วมถ้ำใต้ดินตายตกกันหมดในอีกหนึ่งสัปดาห์

ในเวลาคับขันเช่นนี้ ใครกันที่สมควรตาย ใครกันที่สมควรรอด

ว่าแล้วก็ขอเชิญขึ้นเรือโนอาห์ ร่วมไขปริศนากันครับ (ผายมือ)

ธัญญ์ พลแสน

สารบัญ

บทนำ	1
1 เรือโนอาห์	3
2 ภัยธรรมชาติและฆาตกรรม	48
3 ศีระะที่สาบสูญ	119
4 มีดและกรรไกรตัดเล็บ	205
5 คัดแยก	248
บทส่งท้าย	286
เกี่ยวกับผู้เขียน	297
เกี่ยวกับผู้แปล	298

เราจะบันดาลให้น้ำท่วมโลก
เพื่อทำลายสรรพชีวิตที่มีลมหายใจ
ให้ล้วนดับสูญใต้ผืนฟ้า
ทุกชีวิตบนผืนแผ่นดินจะพินาศสิ้น
แต่เราจะทำพันธสัญญากับเจ้า

ปฐมกาลในพันธสัญญาเดิม บทที่ 6 ข้อ 17-18

บทนำ

ตลอด ฟลูออเรสเซนต์บนเพดานโถงทางเดินกะพริบติด ๆ
ดับ ๆ ไม่น่าไว้วางใจ

พื้นทางเดินเป็นแบบที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม เชื่อม
แผ่นเหล็กเข้ากับโครงเหล็กแล้วหุ้มด้วยแผ่นไวนิล ผนังก็ทำด้วย
แผ่นเหล็กเช่นกัน บางจุดเผยให้เห็นร่องรอยพื้นผิวหินขรุขระ
ที่นี่คือใต้ดินชั้นที่ 1 ถึงกระนั้นก็ยังอยู่ลึกลงมาจากผิวดิน
เกือบสิบเมตร

พวกเราทั้งเก้ายืนอยู่ที่โถงทางเดิน ทุกคนเครื่องขีมิรวากับอยู่ใน
พิธีกรรมทางศาสนา

ประตูห้องหมายเลข 120 เปิดอยู่ ข้างในคือห้องเก็บของ
เล็ก ๆ ที่มีศพโดนรัดคอถูกทิ้งไว้ข้างใน

คนที่ฆ่าเขาย่อมเป็นหนึ่งในเก้าคนตรงนี้ นอกจาก
ตัวฆาตกรเองก็ไม่มีใครรู้อะไร ไม่มีใครเอื้อนเอ่ยคำพูดใด
เสียงเดียวที่ผ่านเข้ามาคือเสียงสั่นสะเทือนจากเครื่องปั่นไฟ

ขณะเดียวกันนั้นก็แว่วเสียงน้ำท่วมขังจากใต้ดินชั้นที่ 3
แต่เสียงน้ำไม่น่าจะดังขนาดนั้นได้ คงหูแว่วไปเอง

ใจหนึ่งก็อยากโทร.ขอความช่วยเหลือ แต่โทรศัพท์ที่ไม่มี
สัญญาณเลย ซึ่งก็ไม่แปลกนักเพราะตอนนี้อยู่ใต้ดิน และต่อให้

ขึ้นไปข้างบนได้ บริเวณนี้ก็ก็เป็นภูเขาลึกห่างไกลผู้คน ไร้สัญญาณโทรศัพท์อยู่ดี

เกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นที่นี่ ใครสักคนฆ่ารัดคอเขา

คงไม่มีใครคาดคิดว่าชีวิตต้องมาเจอเรื่องใหญ่ขนาดนี้แน่ๆ

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้พวกเราทุกคนไม่ได้ตกที่นั่งลำบาก

เพราะเหตุฆาตกรรมนี้หรรษา

วิกฤตของพวกเราหนักหนากว่าเหตุฆาตกรรมเสียอีก ไม่แน่นัก บางคนในที่นี้อาจคิดว่าเขาโชคดีแล้วที่ถูกฆ่าตายและหลุดพ้นจากสถานที่ปิดตายนี้ไปได้ก่อน

หนึ่งในเก้าคนนี้ ต้องมีผู้เสียสละเพื่อให้ทุกคนหนีออกจากสิ่งปลูกสร้างใต้ดินลักษณะคล้ายเรือบรรทุกสินค้าที่ฝังตัวอยู่ในภูเขาเช่นนี้ได้

พวกเราต้องเลือกใครสักคนเป็นเครื่องสังเวย ไม่อย่างนั้นก็ต้องตายกันหมด

แต่จะเลือกอย่างไร จากเก้าคนนี้ ใครควรตาย ใครกันที่สมควรตาย

คงไม่ใช่ใครอื่นนอกเสียจากคนที่ฆ่าเขา

ทุกคนยกเว้นฆาตกรย่อมคิดเช่นนั้น

อีกราวหนึ่งสัปดาห์กว่าจะถึงเวลาที่กำหนด พวกเราต้องหาฆาตกรให้เจอก่อนที่จะทุกอย่างจะสายเกินไป

เรือโนอาห์

พวงปรีชา เจ็ดคนเดินออกจากทางเท้าใกล้ทางหลวงเข้าไป
ในป่าละเมาะ ฝ่าซากต้นไม้และใบไม้ที่ร่วงหล่นตามเส้นทางภูเขา
ผ่านทุ่งหญ้าแห้งที่ไม่มีใครรู้จัก

เมื่อถึงสะพานไม้เก่าๆ ยาวประมาณสิบเมตรซึ่งทอดข้าม
หุบเขาลึก ดวงอาทิตย์ที่อยู่อีกฟากหนึ่งของภูเขาก็กลับสายตา

ริวเฮย์เขย่าวราวสะพานที่ทำจากท่อนไม้ด้วยท่อนแขน
กำยำ

สะพานส่งเสียงดังเอี้ยดอ๊าด เขาทำหน้าที่เหยเกเหมือน
นักมวยปล้ำก่อนจะหันไปพูดกับยูยะที่อยู่ข้างกัน

“เฮ้ย จะข้ามสะพานนี้จริงหรือ ไม่เห็นบอกก่อนเลย
สะพานใกล้พังแล้วมั้ง”

“เอาน่า บอกแล้วไงว่าหายห่วง ก่อนหน้านี้ฉันก็เคย
ข้ามมาแล้ว ไม่ได้อันตรายขนาดนั้น สบายมาก นี่ไง”

ยูยะก้าวไปบนสะพาน ทางสองแขนแล้วสั่นร่างไปมาให้ดู
ถึงอย่างไรก็ไม่มีทางอื่นให้เลือก พวกเราหกคนจึงได้แต่
ตามยูยะไป

หลังข้ามสะพานมาอีกฝั่ง ผมก็ลืวงsmartโฟนออกมาจาก

กระเป๋าลือกันลมนเพื่อดูเวลา - 16.48 น.

เมื่อเห็นผมถือสมาร์ตโฟน ฮานะในชุดปีนเขาสีสะท้อนแสง จูจาดาก็เร่งฝีเท้ามาอยู่ข้างๆ แล้วถามโดยที่มือเขายังกำสมาร์ตโฟน ของตัวเองเอาไว้

“ซูอิจิ มีสัญญาณไหม”

“ไม่นะ อับสัญญาณมาสักชั่วโมงหนึ่งแล้ว”

“นั่นหรือ ฉันด้วย ว่าแต่ว่าวันนี้พวกเราไม่ต้องกลับบ้านพัก ใช่มั้ย”

“ไม่มีใครตอบ ทุกคนรู้อยู่แล้วว่ากลับไม่ทัน”

พ้นจากสะพาน พวกเราก็เห็นทุ่งหญ้าแห้งแล้งรายล้อม ไปด้วยภูเขาสูงชัน หลังเดินต่อไปอีกหลายร้อยก้าว ยูยะก็ร้อง เสียงดัง

“ถึงแล้วๆ! มองเห็นแล้ว อีกนิดเดียว เดี่ยวก็ถึง”

ยูยะมีน้ำเสียงโล่งอกขึ้นมาหลังต้องเผชิญสายตาไม่พอใจ และไม่ไว้ใจจากเพื่อนๆ ที่เดินอยู่ด้านหลังมาตลอด ทว่าก็ยัง มองไม่เห็นอะไรที่ดูเหมือนทางเข้าของสิ่งปลูกสร้างใดๆ

เรื่องเริ่มต้นจากช่วงเช้าของวันนี้ หลังทุกคนนั่งเรือล่องทะเลสาบ ยูยะก็เอ่ยปากขึ้นมา

“เดินจากตรงนี้ไปจะมีสถานที่แจ้งๆอยู่ สนใจลองไปดูไหม ในภูเขาสิก็มีสิ่งปลูกสร้างใต้ดินขนาดใหญ่โคตรๆ ดูท่าว่าเมื่อก่อน เคยใช้ทำอะไรลับลี้ลับด้วย ตอนนี้นะคงไม่มีใครรู้เรื่องนี้แล้ว”

พวกเรามารวมตัวกันที่บ้านพักตากอากาศของพ่อยูยะ ในจังหวัดนางาโนะตั้งแต่เมื่อวาน

ยูยะเป็นเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัย เขาริเริ่มชวนให้ทุกคนมารวมตัวกัน เป็นงานรวมรุ่นเล็กๆ ของเพื่อนหกคนที่เคยเที่ยวเล่นด้วยกันสมัยนั้น

ไม่ได้เจอทุกคนมาสองปีแล้ว ยูยะที่เคยไว้ผมสีทองและใส่ตุ้มหู ตอนนั้นก็เลิกย้อมผมแล้ว เหลือแค่ใส่ตุ้มหู ดูไม่คุ้นตาเท่าไร

ด้วยลางสังหรณ์บางประการ ผมจึงพาลูกพี่ลูกน้องมาด้วย แล้วพวกเราทั้งเจ็ดคนก็เข้าพักที่บ้านพักตากอากาศ

แม้จะได้ยินเรื่องสิ่งปลูกสร้างใต้ดินในภูเขาอีกแล้วก็ยังไม่มีความสนใจออก

ใครที่ไหนจะมาวางโครงสร้างใต้ดินที่ดูซับซ้อนและใหญ่โตมโหฬารนี้ในภูเขาอีก ทำไปเพื่ออะไร ฟังดูเหลือเชื่อ แต่ได้ยินว่ายูยะเคยมาเห็นที่นั่นแล้วเมื่อราวครึ่งปีก่อน

ฟังดูน่าสนใจ หากไม่ไกลมากก็น่าลองไปดู

แต่เหตุการณ์จริงไม่เหมือนอย่างที่พูด พวกเราเดินเท่าไรก็ไม่ถึงสิ่งปลูกสร้างใต้ดินนั้น คนที่บอกว่าเดินสบายๆ ลักยี่สิบสามสิบนาทีอย่างยูยะก็เพ่งมองแผนที่บนสมาร์ตโฟนมาตลอดทาง

ตำแหน่งของสิ่งปลูกสร้างใต้ดินที่ว่าย่อมไม่ปรากฏในแผนที่ ยูยะบอกว่าตัวเองบันทึกสถานที่เมื่อครั้งก่อนไว้ในแอปพลิเคชันแผนที่แล้ว แต่ดูทำตำแหน่งจะคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง หลังจากหลงทางจนในที่สุดก็รู้ตำแหน่งดวงอาทิตย์ก็คล้อยต่ำ

“ยูยะ ว่าแต่นายเรียกมันว่าสิ่งปลูกสร้างใต้ดินใช่ไหม นายคิดจะค้างที่นั่นหรือเปล่า กลับไม่ทันแล้วด้วย จะดีเหรอ นายบอกเองไม่ใช่หรือไม่ว่ามันค่อนข้างลึกกลับ”

“เปล่า แค่ว่าเมื่อก่อนอาจเคยใช้ทำเรื่องลึกกลับก็ได้ นั่นมันเมื่อก่อนไง ตอนนี้อาจจะไปใช้บ้างก็ไม่ใช่เป็นไรหรอก ยังไงก็ไม่มีคนอยู่ เหมือนเดินสำรวจซากปรักหักพังไปด้วย”

ริวเฮย์และยูยะเดินล่วงหน้าไปก่อน ทั้งช่วงห่างพวกผมข้างหลังกว่าสิบเมตร

ทั้งคู่เดินทั้งช่วงแบบนี้มาตลอดทาง ริวเฮย์เป็นคนนำทางอย่างยูยะแทนพวกเราเป็นระยะ

เมื่อเห็นสภาพริวเฮย์ มาอิที่เดินอยู่ทางขวาก็หันมามือให้ผมรากับหนักใจและเหมือนมีเรื่องไหว่วาน ขนตาเป็นแพยวและใบหน้าขาวใสของเธอยิ่งดูเด่นชัดขึ้นท่ามกลางความมืด

ผมตั้งใจจะตอบเธอ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าริวเฮย์ต้องได้ยินแน่ก็ไม่อาจเปล่งเสียงออกมา มาอิเองก็ดูไม่ได้เรียกร้องอะไรอีกแล้วหันหน้าไปทางอื่นก่อนริวเฮย์จะเห็น

ผมหันกลับไป ซายากะซึ่งไล่หลังมาเล็กน้อยก็เร่งฝีเท้ามาทันพวกเรา เธอมัดผมสีน้ำตาลสว่างเป็นมวย บนหน้าผากมีเหงื่อไหล

ซายากะพูดสิ่งที่เหมือนจะคาใจมานานแล้ว

“เอ่อ พวกห้องน้ำในสิ่งปลูกสร้างใต้ดินนี้เป็นยังไงหรือนั่นนอนด้วย เราคงใช้เป้ต่างหมอนแล้วนอนบนพื้นกันใช่ไหมแบบนี้ทุกคนโอเคหรือเปล่า”

ยูยะไม่ได้บอกเรื่องพวกนี้ไว้ เดิมทีเขาไม่ได้ตั้งใจจะมา
ค้างแรม

โซทาโร ลูกพี่ลูกน้องของผมที่เดินนำอยู่หนึ่งช่วงตัวตอบ
ชายাকে

“อย่าไปคาดหวังเรื่องพวกนี้ให้มากเกินไปดีกว่า บางทีคงมี
เหตุผลหลายอย่างให้สิ่งปลูกสร้างที่วามาตั้งอยู่ที่นี่ แต่ยังไงก็
ดีกว่านอนกลางป่าแน่ ถ้าเป็นชั้นใต้ดินก็คงไม่หนาวขนาดนั้นด้วย”

“หรือ นั่นสินะคะ กลางคืนค่อนข้างหนาวด้วยนี่นะ”

ชายากะตอบโซทาโรอย่างสุภาพ

เพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยกับลูกพี่ลูกน้องผู้ใหญ่ของผมเพิ่ง
ได้เจอกันครั้งแรกเมื่อวาน โซทาโรคุ้นเคยกับทุกคนมากกว่า
ที่ผมคิด

โซทาโรได้รับมรดกจากย่ามาพอสมควรเมื่อห้าปีก่อน
ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ไม่ทำงานประจำ ใช้ชีวิตไม่เป็นหลักแหล่ง
ออกท่องเที่ยวบ้าง ไม่ก็หมกมุ่นวิจัยเกี่ยวกับธรณีวิทยา
ดูเหมือนเขาไม่ได้ตั้งใจลาญมรดกแล้วใช้ชีวิตสบายๆ เรื่อยเรื่อย
เมื่อหอบเงินกว่าล้านเยนไปต่างประเทศ บางครั้งเขาก็กลับมา
พร้อมเงินจำนวนมากกว่านั้นหลายเท่า

เพราะเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ผมจึงรู้จักเขามานานกว่า
เพื่อนคนไหนๆ แต่ถึงแม้จะไว้วางใจเขายิ่งกว่าใคร ตอนนี้ผม
ก็ยังไม่รู้จักตัวตนของเขาทั้งหมด

ผมพาโซทาโรมาด้วยเพราะรู้สึกว่าจะเกิดเรื่องกระเท-
บกระทั่งบางอย่างในการรวมตัวครั้งนี้ เดิมทีเขาเองก็สนใจ
ภูมิประเทศแถบนี้อยู่แล้ว การพาเขามาด้วยจึงเป็นเรื่องง่าย

เวลานี้ ปัญหาที่ผมกังวลยังไม่เกิดขึ้น แต่กลับต้องเดินทางไปยังสิ่งปลูกสร้างใต้ดินปริศนาโดยไม่ได้คาดคิด ถึงอย่างนั้นก็อุ่นใจว่าหากเกิดอะไรขึ้น เขาน่าจะช่วยจัดการให้ได้

2

กลางปารกขุมที่รายล้อมไปด้วยภูเขาสูงชัน จู่ๆ ยูยะก็หยุดเดินขึ้นไปพื้นแล้วร้องขึ้น

“เจอแล้ว! นี่ไง ตรงนี้ ทางเข้า”

ยูยะนั่งยองๆ แล้วควานเข้าไปในพงหญ้าแห้ง จากนั้นก็ยกฝาขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณแปดสิบเซนติเมตรคล้ายฝากระทะบนน้ำขึ้นมา

เมื่อส่องดูก็เห็นแนวท่อตั้งลงไปในแนวตั้ง ผนังเป็นคอนกรีต มีบันไดลิงทำจากท่อนเหล็ก

“งั้นเราเข้าไปจากตรงนี้—”

“เอ่ ไม่จริงน้า น้ากลัวออก มันแคบมากเลยนะ”

ฮานะเปิดไฟฉายจากโทรศัพท์ส่องเข้าไปในท่อ แสงสว่างไม่เพียงพอจึงส่องลงไปไม่ถึงพื้น

ผมก็คิดเช่นเดียวกัน แม้จะไม่แปลกนักที่สิ่งปลูกสร้างในป่าเขาเล็กขนาดนี้จะดูไม่ต่างจากเหมืองถ่านหิน แต่ท่าที่ตอนที่ยูยะเล่าทำให้ผมจินตนาการไปว่ามันน่าจะดูมีอารยธรรมมากกว่านี้

“ไม่หอรอก เอ่อ ทางเข้าอาจดูน่ากลัวไปหน่อย แต่ถ้าเข้าไปได้ก็หายห่วง ข้างในกว้างมากนะ มีชั้นใต้ดินถึงสามชั้น

พักสักคืนได้อยู่ละ”

เห็นได้ชัดว่าพวกฮานะล้งเล ผมเองก็ไม่ค่อยมีกำลังใจลงไป
เหมือนกัน

ริวเฮย์เป็นฝ่ายเริ่มก่อน

“เอาเถอะ เดี่ยวฉันลองลงไปเอง ลงไปทางนี้เลยใช่ไหม”

ริวเฮย์ไต่บันไดลงไปสู่ใต้ดินพลางระวังไม่ให้กระเป๋าสะ
พายหลังขีดข่วนผนัง ยุยะสั่งเกตลีหน้าทั้งสามสาวก่อน
ตามหลังริวเฮย์ลงไปไม่ให้ทิ้งห่างกันมากนัก

ฮานะ ซายากะ และมาอิ กระซิบกระซาบกัน “เอาใจดี”
“ใครจะลงไปก่อน” แล้วทยอยลงไปตามลำดับ ผมกับโซทาโร
กังวล

หลังจากไต่ลงมาราวเจ็ดแปดเมตร ในที่สุดเท้าก็สัมผัส
พื้น

ทางตรงหน้าคืออุโมงค์ยาวที่ค่อนข้างกว้างขวางและสามารถ
เดินผ่านได้โดยไม่ต้องก้มตัว ทางลาดต่ำลงทีละน้อย พวกเรา
ใช้แสงไฟจากสมาร์ตโฟนนำทางเดินไปข้างหน้า

เดินไปสักพักก็เจอหินก้อนยักษ์ระหว่างทาง

หินนั้นมีขนาดมหึมาแบบที่ไม่อาจใช้แรงคนขยับเขยื้อนได้
ไม่รู้ว่าจะเกิดใ้จิงถูกพันเอาไว้ด้วยโซ่เส้นใหญ่

“อะไรเนี่ย เขาเลิกชุดกันแค่นี้หรอ”

“คิดว่ายังไงล่ะ”

โซทาโรพูดอย่างมีเลศนัย

เมื่อเดินลอดผ่านด้านข้างก้อนหินขนาดยักษ์ก็มองเห็น
ประตูเหล็ก

บริเวณด้านหน้าประตู พื้นทางเดินเปลี่ยนจากหินกรวดตามธรรมชาติเป็นแผ่นไม้สปรุกที่ถูกปูเอาไว้ เห็นได้ชัดเจนว่าพื้นที่ถัดจากนี้คือสิ่งปลูกสร้างฝีมือมนุษย์

ยูยะเปิดประตูส่องไฟเข้าไปข้างใน

“ไอ้โฮ จริงด้วย เจ๋งไม่ใช่เล่นแฮะ”

ริวเฮย์ส่งเสียงที่ไม่แน่ชัดว่าเป็นเสียงจากความชื่นชมหรือความหวาดกลัว

ถัดจากประตูเป็นโถงทางเดินกว้างขวาง เพดานต่ำ ตรงไปอีกหน่อยเป็นทางเลี้ยว แม้จะมองไม่เห็นพื้นที่ด้านในสุด แต่เสียงสะท้อนยามเปิดประตูเหล็กก็ทำให้รู้ว่าสิ่งปลูกสร้างใต้ดินนี้มีพื้นที่กว้างขวางมากทีเดียว

“– กลิ่นอับชื้นนี้สุด ๆ ไปเลยนะ –”

มาอิพึมพำ

กลิ่นเหม็นเปรี้ยวและอากาศชื้นราวกับอยู่ในป่าลึกที่แดดส่องไม่ถึง รวมถึงกลิ่นคล้ายสารเคมีล่องลอยอยู่จาง ๆ

“เรื่องแสงไฟจะทำยังไงดีล่ะ ที่นี้ไฟฟ้าเข้าไม่ถึงใช่ไหม”

“ไฟฟ้าเข้าไม่ถึงก็จริง แต่มีเครื่องปั่นไฟขนาดมโหฬารอยู่ดูน่าจะพอใช้ได้นะ ถ้าไม่ได้ก็ใช้ไฟฉายจากสมาร์ตโฟนแล้วกัน จันทพพาเวอร์แบงก์มาด้วย”

ริวเฮย์และยูยะลอดประตูเหล็กเข้าไปเดินย่ำบนโถงทางเดินอันมืดมิด

ทุกคนเปิดไฟฉายจากสมาร์ตโฟนในมือ เดินเรียงแถวกันอย่างหวาดหวั่นเหมือนตัวอ่อนหึ่งห้อย

พื้นในโถงทางเดินทำจากไวนิลเก่า ๆ ราคาถูก ผ่น้ำขี้ขาว

มีประตูหลายบานเหมือนโรงแรม

ยูยะที่ไปทางประตูห้องด้านขวามือที่อยู่ก่อนหัวมุมเลี้ยวซ้าย
ของโถงทางเดิน ป้ายหน้าห้องเขียนว่า 107

“เครื่องปั่นไฟอยู่ที่นี่ ดูแล้วคงไม่ถึงกับพังหรอก—”

ยูยะบิดลูกบิดประตูแล้วส่องไฟเข้าไปในห้อง

ข้างในเหมือนจะเป็นห้องเครื่องปั่นไฟ เดินแนวสายไฟ
สีดำรอบผนังห้อง ตำแหน่งศูนย์กลางที่เชื่อมสายไฟทั้งหมด
เข้ากับเครื่องปั่นไฟอยู่ด้านในสุด

เครื่องปั่นไฟขนาดใหญ่พอ ๆ กับอ่างอาบน้ำนี้เหมือนกับ
ที่ผมเคยเห็นในโรงพยาบาลสมัยทำงานพิเศษ แนวท่อไอเสียยาว
จากผนังทะลุเพดาน ดูเหมือนเครื่องปั่นไฟนี้ถูกสร้างขึ้นมาตั้งแต่
ก่อนผมเกิด ทว่าถังแก๊สที่ติดตั้งอยู่หลายถังกลับดูเหมือน
ของใหม่

เมื่อมองมาตรวัดบนถังก็เห็นว่ายังมีแก๊สอยู่ ยูยะและ
ริวเฮย์คลำไปทั่วเครื่องปั่นไฟเพื่อหาวิธีเดินเครื่อง

เมื่อเห็นว่าทั้งคู่ไม่รู้วิธีใช้ โซทาโรก็เอ่ยขึ้นอย่างสุภาพ

“อย่างแรกต้องดูก่อนว่าสายยางกับถังแก๊สต่อกันเรียบร้อยแล้ว
ดีไหม จากนั้นให้กดปุ่มเปิดเครื่องยนต์แล้วก็ดึงด้ามจับเพื่อ
เดินเครื่อง”

เมื่อยูยะทำตามทีบอาก็ได้ยินเสียงคล้ายเครื่องยนต์
มอเตอร์ไซค์ดังขึ้น

วินาทีต่อมา หลอดฟลูออเรสเซนต์ก็กะพริบ ก่อนที่
แสงไฟสีขาวจะสว่างไปทั่วอาคารใต้ดินตั้งแต่ห้องเครื่องปั่นไฟ
ไปจนถึงโถงทางเดิน

“โชคดีจัง ถ้าไม่มีแสงสว่างก็คงลำบากจริง ๆ”

ชายากะพูดพลางหันไปมองหน้าทุกคน

พวกเราโล่งใจได้เปละหนึ่งแล้วจึงออกจากห้องเครื่องปั่นไฟ
อันดับแค่นั้น

สิ่งปลูกสร้างใต้ดินนี้มีปริศนาซ่อนอยู่หลายอย่าง ใจ
อยากลองสืบค้นภายในห้องที่เริ่มสว่างขึ้นมา แต่ตอนนี้ความ
เหนื่อยล้าอยู่เหนือกว่าความอยากรู้อยากเห็น

ยูยะพาทุกคนย้อนกลับไปใกล้ฝั่งโถงทางเข้าอีกเล็กน้อย
แล้วเปิดประตูห้องหมายเลข 106 ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามห้องเครื่อง
ปั่นไฟ

“นี่คือห้องอาหาร เราพักกันหน่อยไหม”

ห้องนี้มีลักษณะสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดหลายสิบตารางเมตร
มีโต๊ะตัวยาวพร้อมเก้าอี้เรียงต่อกัน เป็นห้องอาหารที่ผู้คนได้หลาย
สิบคน

ฮานะดึงเก้าอี้ตัวที่อยู่ใกล้ที่สุดออกมา

“ว้าย โสโครก - จะไหวหรอเนี่ย”

เก้าอี้ดูราคาถูกคล้ายกับที่ใช้กันตามโรงเรียน ทั้งยังถูก
ทิ้งไว้ในชั้นใต้ดินมานาน พนักพิงจึงขึ้นราดำและเริ่มผุ

หลังลองตบพื้นเก้าอี้ ฮานะก็หย่อนก้นลงนั่งอย่างหวั่น ๆ
เก้าอี้ยังไม่พัง

เมื่อดูให้ดี ๆ โต๊ะยาวก็ทำจากไม้อัดราคาถูก บางส่วน
เสียหาย ถ้าขึ้นไปยืนบนนั้นน่าจะไม่สามารถถัก

ด้านในสุดของห้องมีอ่างล้างจาน พอลองหมุนก๊อกก็เกิด

เสียงโครกครากแล้วมีน้ำสีแดงดำไหลออกมา หลังจากปล่อยไว้
สักพัก สุดท้ายน้ำก็ใสเป็นปกติ

“โอโฮ น้ำไหลด้วยแฮะ”

ผมพึมพำขึ้นมา

เหนืออ่างล้างจานมีตู้ใส่ภาชนะ ข้างในมีแก้วและจาน
เนือหนาเก่าๆ วางเรียงรายกันจำนวนมาก

ชายაკะคุงเข่าอยู่ใกล้กำแพง เขี่ยอะไรสักอย่างอยู่

“หืม ยอดไปเลย ปลั๊กไฟใช้ได้ด้วย นี่ไง”

เธอเสียบสายชาร์จสมาร์ทโฟนเข้ากับเต้ารับที่เห็นสายไฟ
เปลือย

พวกเราหาวหอดและยืดเส้นยืดสายกันอยู่ที่ห้องอาหาร
สักพัก

ไม่มีบทสนทนาใดเป็นพิเศษ ถือเป็นช่วงเวลาผ่อนคลาย
ความเหนื่อยล้า ไม่ต่างจากยามเดินทางถึงกระท่อมค้างแรม
หลังปีนเขาหลายลูกต่อกัน ตั้งแต่รวมตัวกันเมื่อวาน นี่เป็น
ช่วงเวลาที่ชวนให้คิดถึงสมัยเป็นนักศึกษาที่สุดแล้ว

แม้จะได้ยืดเส้นยืดสายกันอย่างผ่อนคลาย ความว้าวุ่น
กลับปกคลุมไปทั่วห้อง ผ่านไปสักพักโซทาโรก็ตบไหล่ผม

“ซุอิจิ ลองไปสำรวจกันหน่อยไหม สิ่งปลูกสร้างนี้ดู
น่าสนใจดีนะ”

ผมเริ่มคิดจะหาอะไรกิน แต่ก็กังวลใจเพราะสิ่งปลูกสร้าง
ใต้ดินแห่งนี้

ยูยะแทรกเข้ามาระหว่างบทสนทนาอย่างไม่สบายใจ
เล็กน้อย

“เออ คุณโซ ันให้ผมช่วยนำทางสักหน่อยไหม ตอนมา
ครั้งก่อนได้สำรวจดูพอสมควรเหมือนกัน”

ผมร่วมด้วย พวกเราทั้งสามออกจากห้องอาหารแล้วเริ่ม
สำรวจสิ่งปลูกสร้างใต้ดิน

เพดานต่ำ แสงสลัวจากหลอดฟลูออเรสเซนต์ พื้นสกปรก
ผนังทำจากวัสดุต่างๆ ราคาดูก สายไฟพาดไปทั่ว รวมๆ แล้ว
สิ่งปลูกสร้างนี้ดูเหมือนเรือบรรทุกสินค้าเก่าๆ

ไม่ใช่แค่รู้สึกเหมือน ทั้งโครงสร้างและความกว้างขวาง
ก็ใกล้เคียงเรือบรรทุกสินค้าจริง ๆ สิ่งปลูกสร้างนี้สร้างด้วยการ
เชื่อมแผ่นเหล็กเข้ากับโครงเหล็กที่พาดทั้งแนวตั้งและแนวขวาง
โครงสร้างทั้งสามชั้นทอดเป็นทางยาว ซ้ายขวาของโถงทางเดิน
มีทั้งห้องที่ดูเหมือนห้องเก็บของและห้องเตียงสองชั้นที่ทำจาก
ท่อเหล็กง่าย ๆ

ประตูแต่ละบานมีป้ายหมายเลขเหมือนอพาร์ทเมนต์
เมื่อกลับมายังบริเวณทางเข้าแล้วหันหลังให้ประตูเหล็ก ห้อง
ทางขวาคือห้องหมายเลข 101 ทางซ้ายคือห้องหมายเลข 102
ลึกเข้าไปตามโถงทางเดินคือห้องหมายเลข 103 104 ไล่ตาม
ลำดับไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะห้องเก็บของหรือห้องพักล้วนมีหมายเลข
กำกับโดยไม่ขึ้นอยู่กับการใช้งาน ประตูทุกบานมีช่องว่างไม่เข้ารูป
เข้ารอยอยู่ระหว่างช่องผนัง ทั้งหมดล้วนทำมาหยาบ ๆ

ห้องหมายเลข 104 ซึ่งอยู่ข้างห้องอาหารเป็นห้องน้ำ แบ่ง
เป็นห้องสุขาสี่ห้องแบบที่เห็นได้ทั่วไปและมีห้องอาบน้ำฝักบัวอยู่
แม้พวกเราจะไม่มีแก๊สใช้ก็ตาม

แม้มีกลิ่นเหม็นอยู่บ้าง แต่ไม่ถึงกับทนไม่ไหว คงเพราะ
ไม่ได้ใช้มาสักพัก สิ่งปฏิกูลจึงย่อยสลายไปแล้ว

“ที่นี่ไม่มีท่อระบายน้ำแล้วระบายของเสียออกยังไง”

“คงพักไว้ในถังแล้วใช้ปั๊มสูบขึ้นข้างบนมั้ง พวกน้ำทิ้งทั่วไป
ก็น่าจะเหมือนกัน”

โซทาโรชะโงกมองล้ามแบบญี่ปุ่นขณะตอบข้อสงสัย
ของผม

พวกเราสำรวจห้องน้ำเพียงเท่านี้แล้วกลับไปยังโถงทางเดิน
เมื่อผ่านห้องเครื่องปั่นไฟหมายเลข 107 โถงทางเดิน
จะเบี่ยงให้เดินเลี้ยวไปทางซ้าย หัวมุมเลี้ยวมีบันไดเหล็กสำหรับ
ลงไปยังใต้ดินชั้นที่ 2

เรามองข้ามบันไดไปก่อนแล้วก้าวต่อไปตามโถงทางเดิน
อีกราวห้าเมตรก็เจอทางเลี้ยวขวา จากตรงนั้นมีประตูเรียงกัน
ทั้งฝั่งซ้ายและขวาของโถงทางเดินเช่นเคย เริ่มตั้งแต่ห้อง
หมายเลข 108 ซึ่งอยู่ต่อจากห้องเครื่องปั่นไฟ สิ้นสุดทางเดิน
ที่ห้องหมายเลข 120 ซึ่งอยู่ด้านในสุด

บางจุดบนผนังฝั่งด้านนอกมีผิวหินสีดำโผล่ออกมา ให้
สัมผัสแบบเดียวกับบริเวณถ้ำทางเข้า บางจุดมีน้ำซึมจนขึ้น

ดูเหมือนสิ่งปลูกสร้างใต้ดินนี้จะถูกปรับแต่งตามโพรง
ธรรมชาติ ก่อเป็นขั้นๆ กันผนัง แล้วออกแบบโครงสร้างขึ้นมา
ที่โถงทางเดินหักเลี้ยวไปมาผิดทิศผิดทางก็คงเป็นผลจากการ
พยายามรักษาสภาพโพรงใต้ดินไว้

เมื่อเดินมาสุดทาง โซทาโรก็พูดด้วยความรู้สึกเหมือน
เพิ่งเดินชมพิพิธภัณฑ์จบ

“มีถึง 20 ห้องเลยหรอเนี่ย คงใช้เงินน่าดู สร้างได้ดีนะ
ถึงจะก่อสร้างแบบผิดกฎหมายก็เถอะ”

“ไม่ใช่แค่นั้นนะสิครับ สร้างลึกตั้งสามชั้นด้วย”

ยูยะเดินนำกลับไปยังบันไดลงจากโถงทางเดิน

ใต้ดินชั้นที่ 2 มีรูปแบบหลักคล้ายชั้นบน โถงทางเดิน
มีประตูทั้งด้านซ้ายขวาซีกแซ็กเป็นรูปสายฟ้า ที่ชั้นนี้ไม่มีห้อง
ขนาดใหญ่เท่ากับห้องอาหาร แต่ตำแหน่งที่อยู่ใต้ห้องน้ำชั้นที่ 1
มีถึงเกือบสี่ปฏิกูลตั้งเรียงรายกินพื้นที่ประมาณหนึ่งห้อง ยูยะ
อธิบายว่าชั้นนี้มีทั้งหมด 20 ห้อง เรียงลำดับจากห้องหมายเลข
201 ไปจนถึงห้องหมายเลข 220

โถงทางเดินใต้ดินชั้นนี้ยังคงมีแสงสว่างจากหลอดฟลู-
ออเรสเซนต์ แต่ห้องหมายเลขลำดับต้นๆ ทางซ้ายมือจากบันได
ยังมีมืดอยู่ ทุกห้องล้วนมีหลอดไฟ เพียงแต่สายไฟอาจขาด
ตรงไหนสักแห่ง ดูจากที่ไฟบริเวณโถงทางเดินด้านในสุดสว่าง
อยู่ก็เป็นไปได้ว่าแต่ละส่วนใช้สายไฟคนละเส้นกัน

เมื่อเดินห่างจากบันไดก่อนเริ่มสำรวจห้อง โซทาโรก็ถามขึ้น

“ยูยะคุณมาเจอที่แบบนี้ได้ยังไงนะ”

“อ้อ เอ่อ บังเอิญเจอเมื่อราวครึ่งปีก่อนนะครับ กะว่า
จะมาตั้งแคมป์คนเดียว อยากไปที่ที่ไม่มีใครเคยไปมาก่อน
เลยมาถึงภูเขาลึกที่นี่ แล้วก็เห็นฝาท่อนั้น พอลองเข้ามาก็ได้
เรื่องเลย”

ยูยะกางแขนกว้างกลางโถงทางเดิน

“ที่นั่นมันอะไรกันแน่ครับเนี่ย ใครมาสร้างที่แบบนี้ไว้กันนะ
พูดตามตรง ผมคิดว่าต้องเอาไว้ใช้ทำอะไรเพี้ยนๆ ลึกอย่างแน่ๆ

ว่าไหม”

โซทาโรคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบ

“บางทีที่นี้อาจเป็นฐานทัพของกลุ่มหัวรุนแรงเมื่อ 50 ปีก่อน”

“— จริงเหรอ กลุ่มหัวรุนแรงเหรอครับ เรื่องสมัยยุค 70 นะนะ”

“ดูเผินๆ ช่วงปีที่สร้างน่าจะอยู่ราวๆ นั้นนะ ตรงทางเข้าตอนเดินเข้ามามีหินก้อนใหญ่อยู่ใช่ไหม ไอ้ที่พันไว้ด้วยโซ่นะ ดูนึงก็คงตั้งใจวางเป็นแนวป้องกันยามคับขัน คงใช้หินนั้นปิดประตูเหล็ก แต่หลังจากพันยุคกลุ่มหัวรุนแรงแล้วก็ดูเหมือนจะมีกลุ่มอาชญากรอื่นมาใช้ด้วยนะ มีสายไฟที่รูปแบบค่อนข้างแตกต่างจากปัจจุบันอยู่ ดูแล้วเต็มทีก็น่าจะติดตั้งเมื่อราวยี่สิบปีก่อน กลุ่มหัวรุนแรงคงไม่เดินร่นอยู่ในที่แบบนี้ได้นานจนถึงช่วงนั้นหรอกมัง”

ผมก็คะเนไว้คล้ายๆ กัน

หากถามว่าเหตุใดจึงสร้างสิ่งปลูกสร้างไว้ใต้ดินในภูเขาแบบนี้ก็แน่นอนว่าเพื่อหลบสายตาผู้คน แต่หากให้พูดตรงๆ กว่านี้อาจยังไม่สบายใจกันเข้าไปใหญ่

โซทาโรพูดด้วยน้ำเสียงสดใส

“เอาเถอะ จะเป็นแบบไหนก็ตาม เรามาดูให้ละเอียดกันอีกหน่อย”

พวกเราลองเข้าไปในห้องหมายเลข 208 ลักษณะคล้ายห้องเก็บของเหลือใช้

เมื่อพิจารณาข้าวของต่างๆ ทั้งถุงมือใช้แล้ว เคียวตัดหญ้า ขึ้นสนิม ลำโพงเก่า ท่อทองแดง เศษไม้ ล้วนเป็นของเหลือใช้ ทั้งนั้น บางอย่างค่อนข้างเก่า บางอย่างไม่ได้เก่านานขนาดนั้น แต่ก็เพียงของที่มักเห็นตามกองขยะในเมือง

“ไอ้ะ ฐานทัพของพวกอาชญากรก็อุตสาหกรรมเหมืองฟางด้วยแฮะ”

โซทาโรพูดด้วยสีหน้าจริงจังปลงเอาเหมืองฟางปีกกว้าง ขาดๆ ให้ผมดู

“เอ่อ นึกว่าจะเจอปืน ผงขาว หรืออะไรทำนองนั้น ดูทำ จะไม่ใช่แฮะ”

“ก็คงเอาติดตัวไปด้วยตอนย้ายฐานละ ถ้าพวกเขาใช้ของพวกนั้นที่นี้จริงนะเนะ เอาเถอะ ลองหาทุกซอกทุกมุมคงเจออะไรบ้าง”

โซทาโรโยนเหมืองฟางลงไปบนกล่องไม้โกโรโกโสอย่าง ไม่ใส่ใจ

เราเปิดห้องหมายเลข 209 ที่อยู่เยื้องกันเป็นลำดับต่อมา แวบแรก ห้องนี้ก็ดูเหมือนห้องเก็บของเหลือใช้ ข้าวของ ดูน้อยกว่าห้องก่อนหน้า แต่พวกของไม้ใช้แล้วทั้งหมดกองรวมกัน อยู่ที่มุมห้อง

ทว่าเมื่อเปิดไฟในห้อง ข้าวของข้างในกลับไม่ใช่ของทั่วไป เหมือนในห้องหมายเลข 208 เมื่อพูดถึงพวกอาชญากร ผมก็นึกไปถึงพวกอาชญากรหรือยาเสพติด แต่สิ่งที่เห็นจริงๆ กลับดู น่ากลัวกว่านั้น

สิ่งที่เห็นเป็นอย่างแรกคือเครื่องพันธนาการอย่างโซ่ยาวที่มี

กุญแจล็อกข้อมือข้อเท้า ด้านในสุดของห้องมีเก้าอี้เหล็กสีดำสนิบบนที่นั่งมีปลายแหลมประหลาด

ยิ่งไปกว่านั้นยังมีกระบอกไม้ฉันทนใหญ่พันด้วยหนังหนาๆ ซึ่งกรงเหล็กขนาดใหญ่พอจะครอบหัวคนได้ซึ่งไม่รู้ว่าจะทำอะไร พร้อมปากคิปลโลหะแบบที่ใช้จับตรึงวัตถุ นอกจากนี้ยังมีพวกตะปูขึ้นสนิมและคอนกรีตบล็อกรื้อด้วย

ผม ยูยะ และโซทาโร มองหน้ากันอย่างกระอักกระอ่วนราวกับบังเอิญเห็นความลับของคนอื่นเข้า

ยูยะเดินไปนั่งยองๆ ที่มุมห้องก่อนร้องครางออกมาโดยไม่ตะโกนต้องอุปกรณ์ตรงหน้า

“ไม่จริงน่า สยองว่ะ พวกนี้คือเครื่องมือทรมานสินะ”

“ดูยังงี้ก็ใช่แหละ”

โซทาโรตอบ ดูท่าว่าครั้งก่อนยูยะจะไม่ได้เข้ามาในห้องนี้

“เขาเอาของพวกนี้มาใช้จริงไหมนะ”

“เอ ไม่รู้สิ ดูเหมือนจะใช้แหละ ของพวกนี้ปกติเห็นได้แต่ในพิพิธภัณฑ์เท่านั้น ไม่อยากที่จะเชื่อเลยว่ามีอยู่จริง”

เครื่องมือทรมานทั้งเก้าและขึ้นสนิม แม้ไม่มีรอยเล็ดหลงเหลืออยู่ แต่ก็ดูโหดเกินกว่าจะเป็นของตกแต่งตามรสนิยม ผมมองไปตามพื้น พื้นไวนิลมีรอยฉีกขาดคล้ายมีคนเคยตะกุกพื้นทุรนทุราย

ผมเคยได้ยินคดีที่กลุ่มหัวรุนแรงยุค 70 เกิดแตกคอกันเองจนฆ่ากันตาย ถ้าที่มาที่ไปของสิ่งปลูกสร้างใต้ดินนี้เป็นไปอย่างที่คิด การเจอเครื่องมือทรมานที่นี้ก็ไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจขนาดนั้น

บรรยายกาสน่าหวาดหวั่นเจือความเล็ดจางๆ อบอวลอยู่
ภายในสิ่งปลูกสร้างใต้ดินไร้สิ่งมีชีวิตแห่งนี้

“– แต่ก็ไม่มีหลักฐานว่ามีการใช้จริงนี่ครับ”

“ก็ไม่มีนะ อีกอย่าง ถึงแม้การใช้เครื่องทรมานจริงก็เป็น
เรื่องเมื่อนานมาแล้ว ตอนนี้ไม่ต่างอะไรจากโบราณวัตถุทาง
ประวัติศาสตร์หรอก”

ได้ยินโซทาโรพูดแบบนี้ ยูยะดูโล่งใจขึ้นมาเล็กน้อย

ผมเองก็อาศัยถ้อยคำของโซทาโรช่วยกล่อมตัวเองให้
ไม่คิดมาก ไม่ว่าจะเคยเกิดอะไรขึ้นที่นี่ในอดีต แน่แน่นอนว่า
ที่ผ่านมา ชีวิตผมไม่เคยข้องเกี่ยวกับเครื่องทรมาน ต่อให้ชีวิต
จะพลิกผันอย่างไรก็น่าจะไม่มีทางเจอเรื่องพวกนี้

หลังจากนั้นพวกเราเข้าไปดูห้องใกล้เคียงอีกหลายห้อง แต่ไม่มี
อะไรน่ากลัวไปกว่าเครื่องทรมานอีกแล้ว

“เออ นี่ยูยะคุง นายบอกว่าที่นี่มีสามชั้นใช่ไหม ใต้ดิน
ชั้นที่ 3 ลงทางไหนนะ”

โซทาโรถามเมื่อไม่เห็นบันไดลงไปสู่ใต้ดินชั้นที่ 3 ตลอด
โถงทางเดินที่ผ่านมา

“อ้อ ทางลงมันอยู่ด้านในสุดครับ แต่ติดโน่นนิดหน่อย
เลยลงไปไม่ได้ เราลองเข้าไปดูใกล้ๆ ใหมครับ เห็นแล้วจะเข้าใจเอง”

ยูยะนำทางไปก่อน

เราสามคนเดินไปทางห้องลำดับต้นๆ แสงสว่างตามโถงทางเดิน
ขาดช่วงไป ไม่มีติดถึงชั้นเดินต่อไม่ได้ แต่พวกเรา ก็เปิดไฟฉาย

จากสมาร์ตโฟนเพื่อเอาไว้

สุดโง่ทางเดินมองเห็นประตูเหล็กแบบเดียวกับที่เห็นตรงทางเข้าใต้ดินชั้นที่ 1 แต่ประตูบานนี้เล็กและแคบกว่า

ยูยะชี้ไปที่ประตูบานนั้น

“นี่ครับ ด้านบนน่าจะเป็นทางที่พวกเราเข้ามา”

ถ้าไล่เรียงเส้นทางมาถึงตรงนี้ก็คงเป็นอย่างที่เขาพูด

ยูยะค่อยๆ เปิดประตูเหล็ก

พื้นที่ด้านในให้ความรู้สึกแตกต่างจากห้องที่ผ่านมามา ด้านหน้าแคบเข้าเหมือนปากขวด ผนังทุกด้านล้วนเป็นผิวหินสีดำ มีแผ่นไม้ตีเป็นเพดานแค่ตรงทางเข้า ทำให้เพดานยิ่งดูต่ำ นอกจากตรงนั้นล้วนเป็นหิน มีเพียงห้องนี้ที่สภาพเหมือนถ้าตามธรรมชาติ

นอกจากนี้ผนังด้านในห้องยังติดตั้งอุปกรณ์คล้ายรอกสำหรับใช้กู้เรือจมเอาไว้ด้วย

“อะไรเนี่ย สนิมเขรอะเลย”

อุปกรณ์นั้นถูกพันด้วยโซ่ขนาดใหญ่ เมื่อไล่ตามก็เห็นว่าสายโซ่แยกออกเป็นสองทาง ผ่านรอกและทะลุเพดานไม้ไผ่กลับประตูขึ้นไปยังใต้ดินชั้นที่ 1

“อ๊ะ! หรือว่าจะเป็นโซ่ที่พันก้อนหินยักษ์นั่น”

“ใช่แล้ว อย่างที่บอกไว้ว่าก้อนหินนั้นเอาไว้เป็นเครื่องกีดขวาง”

ถ้าหมุนรอกนี้ก็จะดึงก้อนหินยักษ์มาปิดประตูเหล็กใต้ดินชั้นที่ 1 ได้

“จั้นเหวอ ดูยังไงก็องเอาไว้ใช้กีดขวางสินะ ไม่เคยคิด

ถึงขั้นนี้มาก่อนแฮะ มิน่าถึงปูพาดานไถ่ประตุด้วยแผ่นไม้
คงกะให้ลากโซ่ผ่านได้สินะ”

“อืม คงแบบนั้น หรือไม่ก็อาจจะจะมีเหตุผลอื่นอีก”

โซทาโรพูดเป็นนัย

“ใช่ แล้วจากห้องนี้ก็มึบันไดลงไปได้ดินชั้นที่ 3 ด้วยครับ
แต่ลงไปไม่ได้ นี่ไง”

ยูยะชี้ไปที่ด้านขวาสุดของห้อง

ที่พื้นมีช่องสี่เหลี่ยมและบันไดอยู่

เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ จึงได้เข้าใจที่ยูยะพูด

ใต้ดินชั้นที่ 3 จมน้ำอยู่ น้ำท่วมขึ้นมาถึงบันไดลงชั้นที่สี่
ปริมาตรน้ำใต้ดินชั้นที่ 3 เมื่อกัมตวุ่นมือลงไป นิ้วของผมนึกแตะ
ผิวน้ำสีดำวาว

“เย็นจัง จริงด้วย ชั้นที่ 3 จมน้ำแล้วหรอเนี่ย”

“นั่นมันใต้ดินนะนะ แถมยังสร้างแบบมือสมัครเล่นด้วย
ก็ต้องจมนะ รอบๆ ก็มีแต่หินตามธรรมชาติ จะว่าปกติก็คงใช้
ดูท่าเครื่องระบายน้ำก็คงเสียด้วย สิ่งปลูกสร้างใต้ดินนี้เลยถูก
ทิ้งร้าง”

มานึกดูแล้ว ผนังใต้ดินชั้นที่ 1 ก่อนหน้านี้ก็มีน้ำซึมอยู่

“แบบนี้คงเรียกว่าคฤหาสน์หรุพร้อมสระว่ายน้ำไม่ได้
แล้วละนะ ออกจะน่ากลัวด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่าถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไป
โครงสร้างทั้งหมดจะจมน้ำเมื่อไหร่”

ยูยะตอบ

“อืม ตามทฤษฎีก็คงงั้น แต่คงแข็งแรงใช้ได้ ระดับน้ำ
ไม่ค่อยต่างจากตอนที่ผมมาเมื่อครั้งปีก่อนด้วย ถึงจะดูสูงขึ้น

หน้อยก็เถอะ อีกสักห้าปีได้มั่งถึงจะจมจริง”

จะว่าอย่างนั้นก็ได้

ผมลองส่องไฟฉายจากสมาร์ตโฟนลงไปใต้น้ำ ดูเหมือนใต้ดินชั้นที่ 3 จะมีพวกเหล็กเส้นและโครงเหล็กหล่อด้วยคอนกรีตวางระเกะระกะอยู่

ไม่มีอะไรให้ดูอีก พวกเราจึงออกมายังโถงทางเดินแล้วกลับทางเดิม

เมื่อมาถึงใกล้บริเวณบันไดของใต้ดินชั้นที่ 1 ก็เห็นแผ่นหลังของซาซากะ เธอถือสมาร์ตโฟนอยู่อีกฟากของโถงทางเดิน ดูเหมือนกำลังถ่ายรูปของแปลกอยู่

“ยูยะคุง ทางเข้าออกถึงปลูกสร้างใต้ดินนี้มีแค่ท่อที่พวกเราผ่านมาเท่านั้นเธอ ดูแล้วไม่น่าจะมีแค่จุดเดียวนะ”

“ไม่รู้สิครับ ดูคร่าว ๆ แล้วน่าจะยังมีอีกจุดแต่ใช้ไม่ได้นะ อิม อยู่ตรงใต้ดินชั้นที่ 3 จากตรงนั้นมีทางตรงลัดขึ้นไปถึงด้านบนได้เลย แต่ตอนนี้จมน้ำอยู่ ใช้เข้าออกไม่ได้”

“แบบนี้เอง”

“เออ ใช่ มีแผนผังของที่นี้อยู่ในห้องเครื่องปั่นไฟด้วยนะครับ ดูจากตรงนี้น่าจะเร็วกว่า”

เราทั้งสามกลับไปห้องเครื่องปั่นไฟก่อนหน้า

ยูยะเปิดลิ้นชักโต๊ะในห้องนั้น ข้างในมีของจิปาตะวางเกลื่อน ทั้งพลาสติกปิดแผลเก่าๆ กรรไกรตัดเล็บ และเครื่องเขียนจำพวกดินสอปากกา

เขาหยิบของเหล่านั้นขึ้นมาวางบนโต๊ะ แล้วก็เห็นกระดาษ

ขนาดราว A2 พับสองทบปะปนอยู่

“อา นี่ไงๆ ตอนที่ดูครั้งก่อนยัดเข้าไปลึกเชียว”

จะเรียกว่าแผนผังโครงสร้างก็คงไม่ถูกต้องนัก แต่นี่ก็เป็นแบบร่างที่ทำให้เห็นภาพรวมของสิ่งปลูกสร้างนี้ กระดาษสีเหลืองดูเก่ากรอบจนเหมือนทำขึ้นตั้งแต่สมัยเริ่มก่อสร้าง

บนแบบร่างมีร่องรอยที่เหมือนถูกเขียนเพิ่มขึ้นมาภายหลังว่า ‘เรือโนอาห์’ คงเป็นชื่อของสิ่งปลูกสร้างใต้ดินแห่งนี้

‘เรือโนอาห์’ คือสิ่งปลูกสร้างแนวยาวสามชั้นดังที่พวกเราสำรวจมา ช่วงกลางหักโค้งเป็นรูปตัวอักษร Z จากแบบร่างนี้ใต้ดินชั้นที่ 3 แตกต่างจากชั้นอื่นๆ ตรงที่ไม่มีการแบ่งห้องย่อยเล็กๆ มีเพียงห้องขนาดใหญ่ไม่กี่ห้องเท่านั้น ประตูที่พวกเราเข้ามาอยู่ฝั่งทิศตะวันตก และดูเหมือนจะมีประตูอีกบานหนึ่งที่ใช้กลับขึ้นไปบนพื้นดินได้อยู่ทางฝั่งตะวันออกของใต้ดินชั้นที่ 3

“ตรงนี้คงเป็นทางเข้าออกฉุกเฉินมังครับ มีฝาปิดปิดขึ้นไปบนพื้นดินเหมือนทางเข้าออกหลัก ความจริงฝาปิดทางเข้าออกฉุกเฉินอยู่ระหว่างทางที่พวกเราเดินมา แต่คงไม่มีใครสังเกตเห็น”

คงมีฝาท่ออีกตำแหน่งหนึ่งตรงจุดที่ข้ามสะพานนั้นพอดีแน่นอนว่าทั้งผมและโซทาโร่ไม่ทันสังเกต เพราะตอนนั้นท้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว ไม่ทันเห็นอะไรก็ไม่แปลก

“ยูยะคงลองดูข้างในทางเข้าออกฉุกเฉินนั้นแล้วหรือยัง เป็นไปตามแบบร่างไม่ผิดแน่ใช่ไหม”

“อา ครับ ผมเคยลองลงจากทางเข้าออกฉุกเฉินดูแล้ว

1 ใน 9 คนนี้ มีใครคนหนึ่งสมควรตาย

ซูอิจิ เจอทางเข้าลึกลับขณะเดินป่าพร้อมกับเพื่อนเก่าสมัยมหาวิทยาลัยและลูกพี่ลูกน้อง

เส้นทางที่เป็นเหมือนอุโมงค์ใต้ดินนั้นนำไปสู่ **“เรือในอาหล์”**

สิ่งปลูกสร้างประหลาดคล้ายเรือบรรทุกสินค้าขนาดใหญ่ซึ่งอยู่ลึกลงไปใต้ดิน

หลังจากสำรวจจนทั่ว พวกเขาและครอบครัวสามคนที่พบโดยบังเอิญก็ตัดสินใจค้างแรมในนั้น

ทว่าเช้าวันรุ่งขึ้น เกิดแผ่นดินไหวจนทางเข้าถูกปิด ยิ่งไปกว่านั้น

ระดับน้ำในปราการใต้ดินแห่งนี้ก็ค่อย ๆ สูงขึ้น

และ ณ ที่แห่งนี้เอง คดีฆาตกรรมต่อเนื่องสองขบวนการก็เปิดฉาก

หนทางเดียวที่จะรอดคือต้องสังวญหนึ่งชีวิต

พวกเขาต้องตามหาตัวฆาตกรให้ได้ภายในเจ็ดวัน ก่อนที่ปราการใต้ดินแห่งนี้จะจมอยู่ใต้น้ำ

คนที่สมควรตายก็คือฆาตกร...

แต่จะแน่ใจได้อย่างไรว่าคนที่พวกเขาจับได้คือ **ฆาตกรตัวจริง**

นิยายสืบสวนสุดเข้มข้น ระทึกขวัญ ที่จะหลอกล่อให้คุณตกหลุมพรางไปจนถึงบทสุดท้าย

การันตีด้วยรางวัลชนะเลิศจาก **Weekly Bunshun Mystery Best 10** และ **MRC Award 2022**

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7470-4

9 786161 874704

Illustration: CHANGๆ